

Istentől jövő elhívás

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 2Mózes 3–4; Ezsdrás 7:10; Nehémiás 1:1-11; Dániel 8; 9:24-27; Róma 8:28-29; 9

„Áldott az Úr, atyáink Istene, aki erre indítá a király szívét, hogy megékesítse az Úr házát, mely Jeruzsálemben van” (Ezsd 7:27).

Vajon Isten minden embert elhív valamilyen feladatra? Vannak olyan kritériumok, amelyek egyeseket alkalmasabbá tesznek bizonyos munkára? E jellegzetes tulajdonságokra másképp tekint-e Isten, mint az emberek? A legtöbben bizonyára igennel felelnék, főként az utóbbi két kérdésre. Van, akit Isten a neveltetése és a tapasztalatai által készít fel valamilyen konkrét tisztra, mászt pedig egyszerűen azért választ ki a szolgálatra, mert készséges és alázatos. Mégsem mindig könnyű eldönteni, hogy mi Isten elhívása az életünkben. A Biblia tele van olyan emberek történeteivel, akiket Isten egy meghatározott feladatra választott ki.

Az Úr egy konkrét feladat végrehajtására hívta el Ezsdrást és Nehémiást: hogy felépítsék a romokat. Ebben az esetben az újjáépítés persze még sok minden egyebet is magába foglalt. Vissza kellett vezetniük Izrael népét Jeruzsálembé, hogy felépítsék a templomot és a várost. Ugyanakkor tanítaniuk is kellett az embereket Istenről, a legfontosabb pedig volt, hogy visszavezessék őket az Úrral való őszinte kapcsolatra. Ez valóban Istentől jövő elhívás volt, méghozzá különösen fontos.

EZSDRÁS ÉS NEHÉMIÁS ELHÍVÁSA

Ezsdrás elhívásának több oka is lehetett: 1) kész volt elindulni; 2) vezető egyéniség volt; 3) képzett írástudó/írnok és tanító volt. Még további indokokat is találhatunk, de az egyik vers különösen jól mutatja, miért Ezsdrás kapta ezt a feladatot.

Mit tudhatunk meg Ezsd 7:10 verséből Ezsdrásról? Mit jelent az, hogy „erős szívvel törekedett keresni és cselekedni az Úr akaratát”?

A *kún* az a héber szó, amit úgy fordítunk, hogy „törekedett” és a jelentése: „megerősít”, „meghatároz”, „szívből eltervez”, „stabil”, „állhatatos”, „biztos”. Tehát ez is érzékelteti: Ezsdrás szívből, szilárdan eltökélte, a szívében eldöntötte, hogy keresni fogja Istent.

Jeruzsálembé érkezve Ezsdrás példát adott arra, mit jelent az Istennek szentelt élet. Tizenhárom évig tanította Isten Igéjét Jeruzsálemben. Talán úgy érezhette, hogy ennyi éven át nem volt különösebb hatása a tetteinek, de utána, amikor már álltak a falak, az emberek egy gyűlést hívtak össze, nem mintha bárki is kényszerítette volna őket, hanem mert ezt ők akarták. Meggyökerezett a szívükben Isten Igéje, amit Ezsdrásról hallottak.

Isten miért választotta ki Nehémiást? Olvassuk el Neh 1:1-11 verseit!

Nehémiás őszinte szívből szerette Istent, mint ahogyan a népet is. Különösen elszomorította, amikor megtudta, hogy Jeruzsálemben leállt a munka. Szenvedélyesen építette Isten művét, és mint Ezsdrás, ő is önként vállalkozott a feladatra. Isten mindkettőjük imáira válaszolt, megadta, amire vágytak. Talán valaki úgy gondolja, hogy amivel szívesen foglalkozunk, az nem lehet Istentől jövő elhívás, mert Ő csak nehéz feladatokat ad, amit magunktól nem akarnánk elvégezni. Ám ha az Úrral járunk, gyakran Ő ébreszt vágyat bennünk, hogy valamit elvégezzünk, még hozzá szívesen. Azt akarja, hogy szenvedéllyel dolgozzunk érte!

Hogyan tapasztaltad már, hogy Isten valóban arra hív el, amit szeretsz csinálni?

PRÓFÉTAI IDŐZÍTÉS

A negyedév első tanulmányában szót ejtettünk arról, hogyan hívta el Isten meghatározott szolgálatra Zorobábelt (Kr. e. 538) és Ezsdrást (Kr. e. 457). A második leckében Nehémiás elhívásával (Kr. e. 444) foglalkoztunk. Látnunk kell, hogy e férfiak elhívására Isten mindentudása folytán került sor. Zorobábelt például azért indította az Úr, mert a végéhez közeledett a fogság hetven éve, amiről még Jeremiás profétált.

Ezsdrást melyik évben hívta el Isten? Abban az évben, amikor Artaxerxész kiadta a rendeletét. Mi a jelentősége ennek az esztendőnek a próféciaiban? Nézzük meg Dán 9:24-27 szakaszát!

Dán 9:25 versében ez áll: „*A Jeruzsálem újraépítése felől való szózat keletkezésétől a Messiás-fejedelemig hét hét és hatvankét hét van*”. A prófécia utolsó hetét a 27. vers említi. Egy hét hét nappól áll, tehát egy profétai hét hét esztendő (4Móz 14:34; Ez 4:5-6). A hetven hétre vonatkozó prófécia így négyszázkilencven évet jelent. Arra a kérdésre kell választ kapnunk, hogy mikor kezdődött a hetven hetes prófécia. A szöveg szerint attól az időtől számítandó, amikor kiadták a Jeruzsálem helyreállítására és felépítésére vonatkozó rendeletet.

Összesen három rendelet volt a zsidó nép visszatérésével kapcsolatban. Círus, Dáriusz és Artaxerxész is rendelkezett a helyreállításról, viszont csak Artaxerxész utalt Jeruzsálem városára és egyedül ezzel kapcsolatban említik meg, hogy dicsőítették Istent, aki közelépett népe érdekében (Ezsd 7:27-28).

Ezsd 7:7-26 szakasza szerint a hetven hétről szóló prófécia kezdete Kr. e. 457, I. Artaxerxész király uralkodásának hetedik éve. Ezzel az évvel kezdődik Dán 8:14 kétezer-háromszáz éves prófécijája is (lásd a holnapi tanulmányt), így ez a rendelet adja két prófécianak is a kezdőpontját. A hetven hét Kr. u. 34-ben ér véget, ekkor szélesedett ki az evangélium hirdetése, jutott el a pogányokhoz (ezt jelölte az öskeresztény egyház üldöztetésének a kezdete és István mártírhalála). A hét közepe Kr. u. 31, amikor Jézus meghalt a kereszten.

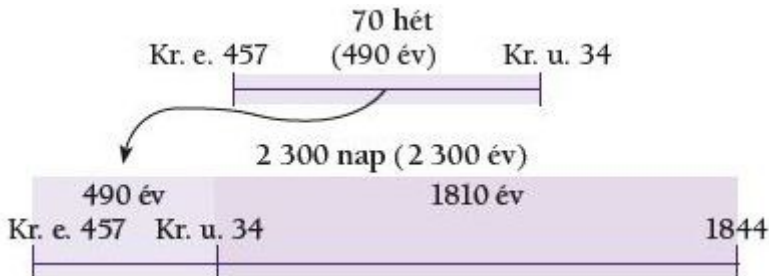
Tekintsük át Dán 9:24-27 próféciját! Bámulatos pontossággal mutatóra Jézus szolgálatára! Miért kell megalapoznia a hitünket egy ilyen prófécianak?

HETVEN HÉT ÉS KÉTEZER-HÁROMSZÁZ NAP

A „szabatott” kifejezést Dán 9:24 versében találjuk. Az erre vonatkozó héber szó ugyan másutt nem fordul elő a Bibliában, de a zsidó irodalomban megtalálható, és azt jelenti, hogy „levágni valamiből, ami hosszabb”. Dániel 8. fejezete közli a kétezer-háromszáz éves próféciaát, amelynek a kezdőpontja nem szerepel a fejezetben. Ebből logikusan következik, hogy amikor Dániel 9. fejezete megemlíti: négyszázkilencven év „szabatott”, akkor ezt az időt csak az előző fejezetben szereplő kétezer-háromszáz prófétai évből lehet „levágni”. Ugyan mi másból lehetne „leszabni”, mint egy másik, hosszabb idői próféciaiból?

Olvassuk el *Dániel próféta könyve 8. fejezetét!* A látomásnak melyik részéhez nincs magyarázat (lásd Dán 8:14, 26-27)?

Több oka is van annak, hogy összetartozik Dán 9:24-27 szakaszában a hetven hét próféciaja és Dán 8:14 kétezer-háromszáz estére és reggelre vonatkozó próféciaja: 1) mindkettő idői prófécia; 2) összekötik őket a „látomás” és az „értette”, „értsd meg” (Dán 8:26-27; 9:23) jellegzetes szakkifejezések; 3) mindkét próféciaóra Gábiel adott magyarázatot (Dán 8:16; 9:21); 4) a 8. fejezetben csak a kétezer-háromszáz estére és reggelre (amit néha *napnak* fordítanak) vonatkozó látomás maradt magyarázat nélkül; 5) a 8. fejezet tartalmazza a látomást, majd ennek egy részleges magyarázatát, míg a 9. fejezetben csak a magyarázat van, annak az egy résznek a magyarázata a 8. fejezetből, amely magyarázat nélkül állt – vagyis Dán 8:14 kétezer-háromszáz napos próféciaja. A látomásnak ezt a részét nem értette Dániel (lásd Dán 8:27). Az *Ezsdrás könyvéből* nyert információ adja meg *Dániel próféta könyve* jövődöléseinek hiányzó darabkáit, nevezetesen hogy történelmileg mikortól számítandó az a prófétai idő, ami Krisztus szolgálatának és értünk végzett munkájának döntő elemeit jelzi.

ISTENI KIVÁLASZTÁS

Sok szó esik az isteni elrendelésről vagy arról, hogy valaminek az elvégzésére kiválaszt emberek az Úr. Ezzel kapcsolatban különböző elgondolások léteznek. Mít találunk tehát a Bibliában a kiválasztásról?

Olvassuk el Róm 8:28-29 verseit? Mire hív el bennünket Isten? Mire választ ki?

Ez a szakasz világosan kijelenti: Isten eleve elrendelte, hogy az emberek a Fia képéhez hasonuljanak. Itt szó sincs arról, hogy üdvösségre vagy kárhozatra lenne bárki kiválasztva, választási lehetőség nélkül. Más szóval a kiválasztás az átalakulásunkat célozza. Meg kell változnunk, hogy tükröződhesen rajtunk Isten Fiának képmása. Ezt az átalakulást ígéri meg aztán a 30. vers, amelyben Pál kijelenti, hogy akiket Isten elhív, azokat megigazítja (igazzá teszi) és megszenteli (szentté teszi). Nem magunkat kell tehát átfőrnünk, mert Isten megígéri, hogy Ő végzi ezt el, az Ő erejével.

Milyen kiválasztásról vagy elhívásról szól a Római levél 9. fejezete?

Róma 9. fejezetében Pál azt fejtegeti, hogy Isten egy meghatározott feladatra hív el. Az izraelitákat arra választotta ki, hogy tudassák a világgal az Istenről szóló jó hírt. Az emberek általában félreértik azt, hogy „*Jákóbot szerettem, Ézsaut pedig gyűlöltem*” (Róm 9:13), mintha Isten csak az egyiket szerette volna. Pedig Pál azt mondja a szövegösszefüggés szerint, hogy Jákób kiválasztott volt, míg Ézsau nem. Mire választotta ki Isten Jákóbot? Hogy Izrael népének atyja legyen. Tehát kétféle isteni kiválasztás létezik. Először is Isten minden egyes embert üdvösségre választ ki, azt akarja, hogy átfőrnődjünk Jézus képére. Másodszor pedig bizonyos embereket meghatározott feladatokra hív el.

Miért bátorító a tudat, hogy Isten kiválasztott az üdvösségre? Ez miért nem jelenti viszont azt, hogy a döntéseink következtében nem veszít-hetnénk el az Isten által felkínált üdvösséget?

A MI FELELŐSSÉGÜNK

Isten elhívott bennünket, mi pedig szabadon választhatunk, hogy hívását elfogadjuk vagy visszautasítjuk, mint ahogy a mindenkinek felkínált üdvösséggel kapcsolatban is megvan ez a szabadságunk. Isten bizonyos posztra helyezhet bennünket, de mi dönthetünk úgy is, hogy nem engedünk a készítésének. Igen, az Úr azt akarja, hogy meghatározott feladatokat végezzünk el számára és hasonuljunk is hozzá. Az üdvösségünket célzó tervének része, hogy elhív bizonyos feladatokra. Amennyiben azt tesszük, amire elhívott, az életünkben mutatjuk be a tőle kapott üdvösség valóságát.

Saul királyi tisztet nyert, de sajnos ennek ellenére sem adta át maradéktalanul a szívét Istennek. Ha Isten elhív valakit egy konkrét feladat elvégzésére, ez még nem jelenti azt, hogy az illető el is fogadja az Urat. A szabad választás marad a meghatározó tényező, és ha nem követjük Isten vezetését, mindent elveszíthetünk.

Olvassuk el *Mózes második könyve 3–4. fejezetét!* Ezek szerint mi történik, amikor az Úr elhív valakit egy feladatra?

Felelhetünk úgy, mint Ezsdrás és Nehémiás, akik kérdés nélkül elindultak, de tehetünk úgy is, mint Mózes, aki kifogásokat, mentségeket keresett. Végül belevágott a feladat elvégzésébe, de azért előbb megpróbált kitérni előle. Azzal érvelt, hogy nem elég jó, ő csak egy senki, nincs fontos tisztsége. Hogyan is hallgatná meg a fáraó? Attól is tartott, hogy a zsidók nem hisznek majd neki, nem hallgatnak rá és eredménytelen marad a fáradozása. Még az alkalmatlanságára is hivatkozott – „*én nehéz ajkú és nehéz nyelvű vagyok*” (2Móz 4:10), mondván, hogy nincs meg a kellő képessége. Végül határozottan kérte Istent, hogy mást küldjön el helyette. Mózes történetét olvasva mégis látjuk, hogy erős vezető lett, noha hibázott. Hűségesen végezte azt a munkát, amire az Úr elhívta.

Milyen kifogásokat találunk gyakran, amelyek miatt nem végezzük el azt a feladatot, amiről tudjuk, hogy azt várná tőlünk az Úr?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Próféták és királyok*. Budapest, 1995, Advent Kiadó, 434-435. o., a hetven hétről szóló próféciaáról és történelmi teljességéről.

„Krisztus eljövetelének ideje, felkenetése Szentlélekkel, halála, az evangélium hirdetése a pogányoknak – mindez pontosan meg volt írva. A zsidó nép kiváltsága volt ezen próféciaák értelmezése és az, hogy felismerjék beteljesedésüket Jézus küldetésében. Krisztus hangsúlyozta tanítványainak a próféciaák tanulmányozásának fontosságát. Dánielnek az akkori időkre vonatkozó jövendöléséről ezt mondta: *»Aki olvassa, értse meg«* (Mt 24:15). Feltámadása után *»minden prófétától fogva«* magyarázta a tanítványoknak, *»amik őfelőle megíratk«* (Lk 24:27). A Megváltó szólt az összes próféta által. *»A Krisztusnak őbennük levő Lelke... eleve bizonyágot tett a Krisztus szenvedéseiről és az azok után való dicsőségről«* (1Pt 1:11)” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 185-186. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) **Beszélgessünk még arról, hogy Isten arra hív el, amit szeretünk csinálni! Milyen elveket követhetünk, hogy eldöntsük, Isten akaratát hajtjuk-e végre, nemcsak akkor, ha valamit szívesen csinálunk, hanem általában?**
- 2) **Olvassuk el Jónás történetét! Ő hogyan fogadta a küldetést, amit Isten rábízott? Milyen tanulságot szűrhetünk le az esetéből? Hasonlítsuk össze ezt azzal, ahogyan Pál reagált, amikor elhívta az Úr (lásd ApCsel 9:1-20)! Említsük meg, milyen fő különbségeket találunk!**
- 3) **„Júdás élettörténete egy olyan élet szomorú végét tárja elénk, amely Isten által elfogadott és tiszteletben részesített élet is lehetett volna. Ha Júdás utolsó jeruzsálemi útja előtt halt volna meg, akkor úgy tekinthetjük volna őt, mint aki méltán foglalt helyet a tizenketű között, és a hiányát a többiek nagyon megérezték volna” (i. m. 619. o.). Gondolkozzunk még Iskáriótes Júdás történetén! Vajon arra szólt volna az „elhívása”, hogy elárulja Jézust? Ha igen, akkor ez mennyire lenne tisztességes vele szemben? Hogyan érthetjük meg Júdás személyét és azt, hogy milyen alkalmakat kapott, mégis mást tett végül? Mi a történetének a tanulsága a szabad választás erejét illetően?**

LUKÁTSI VILMA:

ÉBREDEZÉS

Térj meg!

– ezt hallottam tegnap este.

Közvetlenül mellemnek szögezte

a hallott Ige a fegyver csövét,

és idegen lett a meghitt sötét:

lehet, hogy elvéttem az utat?

Elmerült bennem az Isten-tudat

gyermekkorom gyarló imáiban,

vagy a harangos templombolt alatt

valami gyér vallásos köpenybe

takartam, és bizonygattam egyre

magamnak, hogy Isten mozdulatlan.

...néha elmondtam még öntudatlan:

„Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben...”

de imám visszahullt szárnysegetten,

e ezért hát abbahagytam az imát.

Az élet annyi szépet-jót kínált

– tegnap estig!

Amióta úgy érzem,

VALAKI sürget, hogy el ne késsem!

Meg kell térnem!

Még ma

meg kell térnem...